

Aleg. 1

C. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie.

Lpr. 10.907.

Do Jaśnie Wielmożnego

JANA HR. TARNOWSKIEGO

Marszałka krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Ks. Krakowskiem,
Członka Izby Panów Rady państwa w Wiedniu.

Jaśnie Wielmożny Panie Marszałku!

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 8. paźdz. br. i w skutek reskryptu Jego Excelencyi Pana Ministra rolnictwa z dnia 18. października b. r. L. $\frac{18.408}{1.254}$ mam zaszczyt złożyć do łaski Marszałkowskiej projekt ustawy zmieniającej niektóre postanowienia prawne, o wykonywaniu prawa polowania wraz z objaśniającymi uwagami do tego projektu.

Racz Jaśnie Wielmożny Panie Marszałku zamieścić to przedłożenie rządowe na porządku dziennym jednego z pierwszych posiedzeń Wysokiego Sejmu. —

Racz przyjąć Jaśnie Wielmożny Panie Marszałku przy tej sposobności zapewnienie o mojem wysokiem poważaniu.

Lwów dnia 2. grudnia 1886.

Zaleski w. r.

Alon

C. K. Prezydent Namiestnictwa we Lwowie.

Wzrost 175 cm

JANA HR. TALNOWSKIEGO

Wzrost 175 cm, ciężar ciała 70 kg, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny.

Jasie Wiesławy Janie Marzale

Wzrost 175 cm, ciężar ciała 70 kg, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny.

Wzrost 175 cm, ciężar ciała 70 kg, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny.

Wzrost 175 cm, ciężar ciała 70 kg, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny.

Wzrost 175 cm, ciężar ciała 70 kg, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny.

Wzrost 175 cm, ciężar ciała 70 kg, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny, kolor włosów ciemny, kolor oczu niebieski, kolor skóry jasny.

Wzrost 175 cm

USTAWA.

z dnia

którą zmienione zostają niektóre postanowienia prawne
o wykonywaniu prawa polowania.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Czas trwania dzierżawy polowań gminnych, w myśl §§. 1. i 2, rozporządzenia ministeryałego z dnia 15. Grudnia 1852. (Dz. u. p. Nr. 257) w drodze publicznej licytacji wydzierżawiać się mających, wynosić ma w regule 10 lat. Wyjątkowo tylko, z ważnych powodów zejść można najniżej do okresu 6 lat, lub podnieść okres dzierżawy najwyżej do 14 lat.

W wypadkach przedłużenia bez licytacji umów o dzierżawę polowania stosownie do §. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. Grudnia 1852. (Dz. u. p. Nr. 257.) przedłużenie dzierżawy w żadnym razie przekraczać nie może okresu 14 lat.

§. 2.

Jeżeli w czasie trwania dzierżawy polowania gminnego (§. 1.) w posiadłości ziemskiej, w obrębie obszaru gminy położonej, zajdą zmiany, wskutek których pojedyncze parcele wydzierżawione z innemi gruntami gminnego polowania, zostaną terytoryalnie złączone w obszar, lub połączone z obszarem obejmującym co najmniej 115 hektarów = 200 morgów, który uprawnia do własnego polowania w myśl §. 5, cesarskiego patentu z dnia 7. Marca 1849. (Dz. u. p. Nr. 154) to do upływu dzierżawy gminnego polowania, wykonywanie prawa własnego polowania na nowo powstałym obszarze względnie na parcelach, które połączone zostały z istniejącym już obszarem własnego polowania, pozostaje w zawieszeniu, a polowanie na tych gruntach przyznaje się gminie.

§. 3.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w dzienniku ustaw krajowych.

§. 4.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Objaśniające uwagi

do projektu ustawy zmieniającej niektóre postanowienia prawne o wykonywaniu prawa polowania.

Według §. 5. patentu cesarskiego z dnia 7. Marca 1849. (Dz. u. p. Nr. 154) każdemu posiadaczowi złęzonego obszaru gruntowego o przestrzeni co najmniej 115 hektarów (czyli 200 morgów) dozwolone jest wykonywanie polowania na tym własnym obszarze gruntowym. Natomiast w przepisach regulujących wykonywanie prawa polowania nie jest stanowczo rostrzygnięta kwestya, czy w razie, gdy pojedyncze z resztą gruntów gminnego polowania razem wydzielone parcele wśród trwającego peryodu dzierżawy polowania złęzone zostaną w obszar własnego polowania lub połączone z takim obszarem, prawo własnego polowania na nowo powstałym obszarze, względnie na parcelach połączonych z istniejącym już obszarem własnego polowania wchodzi w życie zaraz po powstaniu takiego stanu rzeczy, czy też dopiero z upływem istniejącej umowy o dzierżawę polowania gminnego. W judykaturze władz politycznych luka ta istniejąca w przepisach o wykonywaniu polowania musiała być dopiero w drodze interpretacyi wypełniona.

Ministerstwo rolnictwa zawsze broniło w tej mierze zarówno jak przedtem Ministerstwo spraw wewnętrznych zapatrywania, że prawo własnego polowania świeżo powstające w czasie trwania dzierżawy gminnego polowania, wejść może w życie dopiero po upływie umowy o dzierżawę gminnego polowania.

W tym też duchu wydane zostały liczne orzeczenia trzeciej instancyi. Trybunał administracyjny natomiast uchylił w najnowszych czasach w kilku wypadkach w skutek wniesionych w tej mierze zażaleń na podstawie §. 7. ustawy z 22. Października 1875. Dz. u. p. Nr. 36. ex 1876. orzeczenia Ministerstwa rolnictwa, w których powyższa zasada została wyrażona i zastosowana. W odnośnych orzeczeniach Trybunał administracyjny wyraził wprost przeciwnie judykaturze Ministerstwa rolnictwa zapatrywanie prawne, że wykonanie prawa własnego polowania, służącego właścicielowi jednolitego obszaru po nad 115 hektarów według §. 5. cesarskiego patentu z dnia 7. Marca 1849. Dz. u. p. Nr. 154, niema być zawisłem od zgaśnięcia istniejących umów o dzierżawę gminnego polowania (orzeczenie Trybunału administracyjnego z 15. Czerwca 1882. l. 1174, 20. Października 1882. L. 2025, 13. Marca 1884. L. 549. i t. d.)

W orzeczeniu z dnia 15. Czerwca 1882. L. 1174. Trybunał administracyjny uzasadnił powyższe swoje zapatrywanie prawne w sposób szczególnie dobitny tem, że uprawnienie do wykonywania polowania przez nabycie obszaru gruntów, odpowiadającego wymogom §. 5. cesarskiego patentu z 7. Marca 1849. Dz. u. p. Nr. 154, tudzież przez połączenie gruntów w taki obszar lub z takim obszarem uzyskanem zostaje przez właściciela gruntu z mocy ustawy, a o ile chodzi o grunta, na których polowanie według §. 6. powołanego patentu cesarskiego gminie przydzielone zostało, przydzielenie to ustaje w chwili nabycia prawa do wykonywania polowania przez właściciela gruntu. Podobne uzasadnienie i wywody zawierają inne powyżej przytoczone orzeczenia Trybunału administracyjnego.

Niepodobna tego zapoznawać, że interpretacya powyższa, której się już odtąd Trybunał administracyjny konsekwentnie trzyma tak, że nie można oczekiwać odstąpienia od niej, sprowadzić musiałaby najniekorzystniejsze następstwa pod względem gospodarstwa łowieckiego. Najbliższą konsekwencyą tej interpretacyi jest to, że mimo przeprowadzenia aktu wydzierżawienia pod powagą władz i po poprzednim publicznem ogłoszeniu, byłoby zupełnie zakwestyonowane nabyte przez to prawo dzierżawy co do rozmiaru i jakości przedmiotu dzierżawy.

W obec tak częstych wypadków zmiany w stosunkach posiadania i w obec szczególnie w niektórych krajach zachodzących fluktuacyi między większą a małą posiadłością, dzierżawcy odjęta zostaje w ten sposób wszelka gwarancya co do nieuszczerplonego istnienia przedmiotu dzierżawy. Dzierżawca musi owszem być przygotowany w każdej chwili na możliwe zmniejszenie przedmiotu dzierżawy, co więcej, ze względu na okoliczność, że grunt wydzielony stanowi może najcenniejszy lub nawet jedyny przedmiot, dla którego dzierżawa wzięta została — na zupełne zdeprecjonowanie przedmiotu dzierżawy i na wynikające ztąd zawikłanie stosunków prawnych.

Jasną jest rzeczą, że wobec tej niepewności stosunków każdy dzierżawca prawa polowania mniej lub więcej wahać się musi podejmować potrzebne do racjonalnego wykonywania polowania a przytem kosztowne inwestycye, że dalej uczciwi dzierżawcy powoli usuwać się będą od wydzierżawienia gminnych polowań i pozostawia je osobom których staraniem jest przez bezwzględne wyzyskanie zwierzyny w pierwszym zaraz roku zabezpieczyć się w obec strat, grożących im w następnych latach z powodu niepewnych stosunków.

Stosunki tego rodzaju muszą koniecznie doprowadzić do coraz większego zdeprecjonowania gminnych polowań a w dalszej konsekwencyi do rezultatu wprost przeciwnego celowi zamierzonemu w ustawie o polowaniu a polegającemu na zabezpieczeniu wykonywania polowania w sposób gospodarczy i racjonalny.

Oprócz tych ważnych a niekorzystnych następstw pod względem gospodarstwa łowieckiego wywiązywać się będzie z powyższego zapatrywania prawnego Trybunału administracyjnego nadto jeszcze w przeważnej części wypadków cały szereg trudnych do rozwiązania kwestyi prawnych co do dalszego trwania stosunku dzierżawy. Przedewszystkiem nasunie się pytanie, czy dzierżawca obowiązany jest dotrzymać dalej kontraktu dzierżawy aż do upływu jego terminu, czy też nastąpić ma nowe wydzierżawienie polowania gminnego. W pierwszym razie na dzierżawę bardzo często zostałoby nałożone zobowiązanie nieodpowiadające ani prawu ani słuszości, gdyż niżenie czynszu dzierżawnego, jakiego nastąpiło stosownie do rozległości i jakości wydzielonego obszaru z prawem własnego polowania, nie zawsze stanowiłoby zupełny ekwiwalent za uszczerbek, powstający ze zmiany przedmiotu dzierżawy. W drugim zaś razie wypadłoby postępowanie wbrew ustawie, gdyż ze względu na przepisane terminy licytacyjne i dopuszczalne środki prawne musiałby aż do rozpoczęcia nowego peryodu dzierżawy upłynąć dłuższy okres czasu, kiedy tymczasem zaniechanie polowania nie jest dozwolone.

Dalsza kwestya tyczy się zwrotu czynszu dzierżawnego za polowanie przez dzierżawcę już uiszczonego i pomiędzy pojedynczych właścicieli gruntów rozdzielonego, szczególnie w tych wypadkach, gdy czynsz uiszczony został z góry za cały szereg lat, a tymczasem zaszły liczne zmiany w osobach właścicieli gruntów.

Możnaby podnieść jeszcze inne kwestye tego rodzaju, ale już kwestye przytoczone wystarczyć powinny do wykazania, jak potrzebnem jest zapobieżenie podobnym trudnościom i komplikacyom. Wypływa ztąd nagle potrzeba zaradzenia takiemu stanowi w drodze noweli do ustawy w tym kierunku, aby w wyraźnem pozytywnem postanowieniu prawnem uznane zostało broniące dotąd przez Ministerstwo rolnictwa w obec judykatury Trybunału administracyjnego zapatrywanie prawne, iż wykonywanie nowego, w czasie dzierżawy gminnego polowania powstałego prawa własnego polowania pozostać winno w zawieszeniu aż do upływu dzierżawy gminnego polowania. W tym duchu sformułowany został §. 2. przedłożonego projektu ustawy.

Przeciw stosowności takiego postanowienia prawnego można podnieść zarzut tylko w tym kierunku, że przy zawieraniu umów o dzierżawę polowania z bardzo długim terminem (20—30 lat jak się to już wydarzało) posiadający prawo własnego polowania przez zbytnie długi okres czasu byłby w wykonywaniu tego prawa przeszkodzony.

Zarzut ten wcale niepozbawiony podstawy może jednak być uchylony przez przyjęcie do wydać się mającej noweli postanowienia, oznaczającego maksymalny okres trwania umów o dzierżawę polowania. To też w §. 1. przedłożonego projektu ustawy oznaczony został 14-letni okres trwania umów o dzierżawę polowania tak w drodze publicznej licytacji jak i w drodze przedłużenia z zaniechaniem licytacji zawrzeć się mających. Ponieważ jednak obowiązujący przepis prawny o wydzierżawieniu polowania gminnego (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 15. Grudnia 1852. Dz. u. p. Nr. 257), który ustanawia tylko prawidłowy 5-letni okres i minimalny 3-letni okres a wcale nie oznacza przytem maksymalnego okresu (§. 6), pod tym względem wymaga uzupełnienia, przeto okazało się stosownem wprowadzić przy tej sposobności równocześnie także zmianę co do obecnie unormowanego prawidłowego okresu (5 lat) oraz co do minimalnego okresu (3 lata). Przyjęto zatem z uwzględnieniem rozpraw i uchwał odbytego w r. 1885 w Wiedniu I. austriackiego kongresu łowieckiego w §. 1. przedłożonego projektu ustawy co do polowań gminnych według §§. 1 i 2 rozporządzenia ministeryalnego z 15. Grudnia 1852. (Dz. u. p. Nr. 257.) w drodze publicznej licytacji wydzierżawić się mających. 10 lat jako okres normalny a 5 lat jako okres minimalny. Podniesienie normalnego i minimalnego okresu umów o dzierżawę polowania stosunkowo do obecnie obowiązujących przepisów, według których normalny okres wynosić ma 5 lat, a minimalny 3 lata, leży w interesie porządnego gospodarstwa łowieckiego. Natomiast krótkie terminy dzierżawy z natury rzeczy przyczyniają się do powstawania polowań nieracyjnych, które tylko z chciwości i na szkodę sąsiednich dobrze pielęgnowanych rewirów bywają wydzierżawiane. y

Specyalnie co do ustanowienia 14 letniego maksymalnego okresu dla umów o dzierżawę polowania, rostrzygającą była ta okoliczność, że wskazanem się okazuje równoczesne rozszerzenie granicy, w której obrębie co do trwania dzierżawy pójść można powyżej i poniżej 10-letniego okresu normalnego. Jeżeli tedy w myśl uchwały powziętej w tej mierze przez kongres łowiecki, okres 6-letni t. j. o 4 lata krótszy od normalnego, przyjęty został za granicęniżenia, to jako granicę maksymalną przedłożenia przyjąć wypadło okres 14-letni. Co do tej ostatniej granicy kongres łowiecki nie powziął w ogóle żadnej uchwały.

Oznaczenie minimalnego i normalnego okresu w wypadkach przedłużenia dzierżawy bez licytacji nie wydaje się wskazanem, gdyż w wyjątkowych wypadkach tego rodzaju, przewidzianych w §. 10. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. Grudnia 1852. (Dz. u. p. Nr. 257), pozostawione być musi władzom politycznym oznaczenie okresu przedłużenia dzierżawy z uwzględnieniem zachodzących w danym razie warunków stosowności. Tylko co do minimalnego okresu przedłużenia wydawało się w każdym razie stosownem zatrzymanie granicy unormowanej dla licytacyjnego wydzierżawienia polowań.

§. 3. projektu ustawy zawiera postanowienie, że ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia w dzienniku ustaw krajowych, §. 4 zaś klauzulę wykonawczą.
